

дивечътъ обикновено излизалъ. Ето нѣколко мъже, въоръжени съ боздугани, копия, лжкове, слизатъ отъ пещерата къмъ Искъра. Тѣ се скриватъ въ гжсталака и очакватъ движението на дивеча. Стадо елени, нѣкои отъ които сж съ огромни рога, излизатъ изъ гората и почватъ да пасатъ. Ето и нѣколко сърни се приближаватъ до тѣхъ. Едъръ глиганъ изкача изъ шубрака и се втурва право въ мочура, за да се валя въ тинята. Дебнешкомъ пропѣлзява отъ гората и единъ хищникъ, страшниятъ пещеренъ вѣлкъ, който се хвърля върху една отъ сърнитѣ и я разкъсва.

Пещернитѣ ловци очакватъ сгоденъ случай да нападнатъ нѣкое животно. Ето вече всичко наоколо е утихнало, само шумътъ на рѣката ги държи будни. Не се минава много, и глухъ тропотъ и цвилене издава пристигащитѣ диви коне; здрави, пѣргави и бѣрзи, като стрели, животни. Тѣ чакатъ още сгушени въ гжсталака. Една дива свиня минава близо до тѣхъ. Едно дълго копие и нѣколко стрели се забиватъ въ корема и плещитѣ ѝ, а следъ това ловцитѣ я догонватъ и доубиватъ съ боздугани. На върлина, провѣрна подъ завързанитѣ ѝ съ лико крака, тѣ понасятъ на рамо лова и потеглятъ обратно за пещерата. Въ мрачнина тѣ пристигатъ до пещерата, посрещнати съ радостни викове отъ старци, жени и деца. При входа на пещерата наново е разпаленъ буенъ огънь. Съ остри кремъци дивечътъ се одира и разсича, едри кжсове месо се слагатъ по вжгленитѣ на огъня, то се запича и жадно изяжда отъ цѣлото семейство.

Съ кремъчни стѣргалки женитѣ изчистватъ кожата на току-що убититѣ звѣрове, опъватъ ги на дървета и ги поставятъ край огъня да изсъхнатъ. Други шиятъ отъ изсъхналитѣ кожи облѣкло за себе си, за мъжетѣ и за децата. Това сж прости намѣтки, най-грубо съшити отъ две или повече кожи. За шиене тѣ си служатъ съ костена игла, презъ ушитѣ на която прекар-